

Ur *Den Kommunistiska Internationalen* N:o 2 (dec 1920)

Kongressens öppnande

Tal av kamrat Sinovjev

Kamrater! På uppdrag av den Kommunistiska Internationalens exekutivkomité förklarar jag Kommunistiska Internationalens andra världskongress öppnad. (Stormande, långvarigt bifall. Hurrarop. Orkestern spelar "Internationalen".) Kamrater, vårt första ord, ett ord från hela världens arbetare, som här är församlade, måste ägnas åt minnet av våra bästa vänner och ledare, som har offrat sitt liv åt den Kommunistiska Internationalens sak. Ni vet, att det under loppet av det sist förflutna året icke har funnits ett enda land, där icke blodet av kommunistiska arbetare och deras bästa ledare har flutit. Det är tillräckligt att i minnet återkalla våra ungerska vänners namn, det är tillräckligt att tänka på kamraterna Leviné, Tibor Szamuely, Jogiches och många andra, som har fått göra de revolutionärer sällskap, som blev dödade strax vid början av de tyska och ryska revolutionerna. I Finland, Estland och Ungern har under denna tid hundratals och tusentals av arbetarklassens bästa söner brakts om livet. Vid öppnandet av denna kongress vill vi framför allt ära minnet av dessa våra bästa kamrater, som dött för den Kommunistiska Internationalens sak.

Jag föreslår kongressen att till ära för våra stupade kamrater resa sig. (Alla reser sig. Orkestern spelar sorgmarschen.)

Sedan måste vi i dag också erinra oss dem av våra kamrater, som i närvarande stund försmäktar i många borgerliga staters fängelser. Vi vill tänka på våra franska vänner, kamraterna Lorient, Monatte och en hel hop andra, som kort före kongressens öppnande kastades i fängelse. Vi sänder dem av arbetarrevolutionens talrika kämpar, som försmäktar i de tyska, ungerska, franska, engelska och amerikanska fängelserna, våra hjärtliga hälsningar. Vi trycker broderligt händerna på de kommunistiska arbetare i Amerika, som under det sistförflutna året utstått en synnerligen grym förföljelse. De kommunistiska arbetarna och revolutionärerna överhuvud blir i bokstavig bemärkelse uthungrade av den amerikanska bourgeoisin. Det är icke blott så, att våra vänner därstädes icke kan finna arbete, utan man håller dem till på köpet bakom lås och bom. Det finnes ingen slags grymhet, som den amerikanska borgarklassen icke låtit gå ut över de arbetare, som står i de kommunistiska leden eller bland Industrial Workers of the World eller andra revolutionära organisationer, vilka vandrar samma väg som Kommunistiska Internationalen.

Vi uttalar vår livligaste övertygelse om, att de orden skall bevaras i minnenas hävder, som en fransk kamrat strax före Lorient, Monattes och andras häktande sade: "Ja, vi genomleva en tid, då den regerande bourgeoisin, 'demokraterna' och de så kallade 'socialisterna' kastar i fängelse kommunismens bästa ledare; men likvisst är vi övertygade om, att rollerna snart är ombytta, och att arbetarklassen i imorgon skall sätta dem i fängsligt förvar, som i dag sitter i de borgerliga regeringarna, och i morgon skall sätta dem till makten, som i dag hålles i fängelse av bourgeoisin."

Kamrater, det har nu gått ett och ett fjärdedels år, sedan den Kommunistiska Internationalen grundlades. Man måste ovillkorligen göra klart för sig, att den Kommunistiska Internationalen först och främst måste korsa sin klinga med II. Internationalen, mot vilken vi omedelbart började striden. Vänner och fiender måste – ansikte mot ansikte med vår kongress i dag, som i bokstavig mening har blivit en världskongress, ansikte mot ansikte med det faktum, att representanter från hela Europa och även från Amerika är tillstädes vid denna kongress – måste erkänna det faktum, att vår kamp mot II. Internationalen har krönts med framgång. I

dag är vi fullständigt berättigade att förklara, att II. Internationalen blivit i grund slagen av den III. Kommunistiska Internationalen.

Kamrater, vad har då detta faktum för betydelse? Det betyder: vi har besekrat II. Internationalen! Kampen mellan oss och II. Internationalen, det är icke en kamp mellan två fraktioner av en och samma revolutionära och proletära rörelse, det är icke en kamp mellan obetydliga skiftningar, icke en kamp mellan olika strömningar i ett enhetligt klassläger – den är i själva verket *klassernas kamp*. Ja, i den II Internationalens led står många av våra klassbröder. Men icke desto mindre är vår kamp mot II Internationalen icke en kamp mellan fraktioner av en och samma klass, utan något betydligt mera vittomfattande.

Den II. Internationalens sammanbrott återspeglar i sin tur sammanbrottet av den borgerliga ordningen själv. Detta är den vändpunkt, omkring vilken allt rör sig. Vi har kunnat segra över II. Internationalen på den grund, att kapitalismens ragnarök har begynt; på den grund, att bourgeoisin ingenstades i hela världen har kunnat likvidera det kapitalistiska krigets danaergåvor och ej heller någonsin skall kunna göra det. Vi besekrar den II. Internationalen på den grund, att Nationernas Förbund, ententen i sin helhet och hela den samlade bourgeoisin är totalt oförmögna att uträtta något allvarligt för återställandet av Europas ekonomiska liv. Vi har besekrat II Internationalen på den grund, att bourgeoisin är fullkomligt vanmäktig i fråga om de uppgifter, som med bjudande nödvändighet framställer sig för densamma, om den icke, historiskt sett, vill ”taga adjö”.

II Internationalen har redan vid första skottet, som lossades i augusti 1914, oåterkalleligt bundit sitt öde vid bourgeoisins. Socialpatrioterna i alla land understödjer ”sina egna” bourgeoisier och ”sitt eget” borgerliga fosterland.

På samma sätt gick det till ända till krigets slut. Efter avslutandet av detsamma förknippade den II Internationalen återigen sitt öde med bourgeoisins, och denna gång med den grupp av borgerliga länder, som gått segrande ur det imperialistiska kriget.

Ni kommer ihåg det första försöket till återupprättande av den II Internationalen, sedan det imperialistiska blodbadet slutat. Ni erinrar Er konferenserna i Bern och Luzern, då det så kallade anförarskapet i II Internationalen gjorde anspråk på släktskap med Nationernas Förbund. Ledarna av den ”återuppståndna” II Internationalen hängde sig fast vid Wilsons rockskört. Ni kommer ihåg, kamrater, att ordföranden på Bernkonferensen vid öppnandet av denna konferens hälsade Wilson och ställde honom i jämbredd med Jaurés och på detta sätt förolämpade den på sin post fallne franske arbetartribunens skugga. II Internationalen önskade efter krigets slut förena sitt öde med bourgeoisin och i första rummet med den del av densamma, som II Internationalen trodde vara den mäktigaste, nämligen Nationernas Förbund. Den ville så hava det. Därför träffade de slag, som arbetarklassen i hela världen och dess förtrupp, den III. Internationalen, under loppet av detta år tillfogade bourgeoisin, även II Internationalen. Den andra, gula Internationalen, har oupplösligt förbundet sitt öde med den inför våra ögon döende klassen. Just på denna grund är vår seger över II Internationalen av så stor betydelse. Det gäller icke här, jag återupprepar det, den ena fraktionens seger över den andra inom arbetarrörelsen, icke det ena partiets seger över det andra. Nej, här gäller det något oändligt mycket viktigare. *En var organisation, som försöker länka sitt öde vid den borgerliga klassen, är själv dömd till undergång.* Detta är den historiska meningen med den Kommunistiska Internationalens seger över II Internationalen. Arbetarklassen är – såsom ung klass – en stjärna i uppgående. Den höjer sig till makten, under det att bourgeoisin satt arbetarklassens blod i vrångstrupen, och dess stjärna har gått ned. Bourgeoisin lider av ålderdomssvaghet och stapplar på gravens kant. Och liksom en döende sträcker sina armar mot den levande, så klamrar sig bourgeoisin fast vid den halvdöda II Internationalen och kväver den i en dödande omfamning. Båda går under inför våra ögon. Bourgeoisin och dess

agent, den gula Internationalen, står på undergångens brant; från båda höres redan dödsrosslingarna. Snart skall världen vara befriad från det borgerliga trälomsoket, befriad från alla de organisationer, som hållit arbetarklassen i andlig fångenskap. Snart skall vår internationella arbetarsammanslutning i lugn och ro kunna begynna med uppbyggandet av den nya världen på kommunismens grundval.

Kamrater, under loppet av det sistförflutna året har "demokratins" idé förbleknat och upplever nu sina sista dagar. Såsom det mest betydelsefulla aktstycket från den Kommunistiska Internationalens första konstituerande kongress, ja, såsom den kommunistiska rörelsens viktigaste dokument överhuvud taget under de sista åren, anser jag de riktlinjer, som handlar om de senaste årens borgerligt demokratiska rörelse, och som antogs av den första kongressen. Dessa riktlinjer har spritts över hela världen. Hela världens arbetare och den upplysta delen av bönderna och soldaterna har studerat dem. Och händelsernas gång under loppet av dessa 15 till 16 månader har steg för steg bekräftat riktigheten av den analys, som den Kommunistiska Internationalens första kongress utformat genom dessa riktlinjer och genom deras värdesättande av den borgerliga demokratin. Då den amerikanska bourgeoisin inför hela världens ögon upphävde alla sina egna lagar och alla konstitutionella garantier för arbetarklassen – det har gått så långt, att de efter alla den parlamentariska konstens regler och på lagens grundval valda kommunisterna icke tilläts taga plats i parlamentet utan kastades i fängelse – då Amerika, det klassiska landet för borgerlig demokrati, steg för steg kränkte demokratins grunder, så var detta en åskådlig lärdom, som visade, hur rätt den Kommunistiska Internationalen har haft, då den i sina program och riktlinjer påvisat den så kallade demokratins rätta historiska roll.

Kamrater, framför oss ligger den Kommunistiska Internationalens världskongress. På vår kongress är en kampduglig förtrupp från hela världens arbetare representerad. Vi kommer att ställa en rad av frågor till denna världskongress, vilka för närvarande är tvistepunkter inom den internationella kommunistiska rörelsen. Vi har till kongressen sammankallat representanterna för en hel rad av arbetarorganisationer, vilka ännu icke kan kallas fullständigt kommunistiska, men vilka nu är under utkristallisering. Arbetarklassens internationella läge efter det långa kriget, efter den förtvivalade krisen är sådan, att många arbetarorganisationer står vid skiljevägen; deras röst är så att säga i målbrottet, liksom det brukar vara fallet med ynglingar. De har ännu icke definitivt fastställt sin taktik, de har ännu icke slagit in på den väg, som rak för till målet. Vi har till gemensamt arbete med oss inbjudit alla de arbetarorganisationer, om vilka vi hyser den övertygelsen, att de redligt vill kämpa mot kapitalismen. Vi kommer att föra samma språk till dem som till våra kamrater i kampen och lidandet, vi skall tala med dem på samma sätt som med dem av våra klassbröder, som i förening med oss står redo att uppoffra sitt liv för arbetarklassens befrielse. Vi kommer icke att efterapa II. Internationalen, som blott begrep sig på att utskratta eller förfölja annorlunda tänkande revolutionära arbetare, och som visade ett Janusansikte: åt höger – ett sötsliskt leende, åt vänster – en ondskefullt grinande käft. Vi är fast övertygade om, att livet skolar. Det imperialistiska kriget har haft många lärdomar åt arbetarna. De ärligt revolutionära elementen inom syndikalismen, anarkismen, industrialismen och shop stewards kommer så småningom att övergå, och övergår allaredan, på kommunismens sida. Vår sak blir det att lättare förhjälpa dem till denna övergång.

Å andra sidan deltagare i vår kongress representanterna för Tysklands Oavhängiga Socialister, Franska Socialistpartiet och Amerikas Socialistiska Parti, vilka först i dagarna – äntligen! – har utträtt nr II. Internationalen. Med de ärligt revolutionära *arbetare*, som står fylkade under dessa partiers fanor, vilt vi mer än gärna ingå ett kommunistiskt förbund.

Kamrater, ni vet, att allt efter som den III. Internationalen blev starkare, utgick ungefär tio stora partier, jag skall icke uppräknat deras namn, ur II Internationalens led. Nu börjar en ny

period: vi ser, att de gamla partierna icke blott lämnar den II Internationalen, utan att de också nästan omedelbart söker sig in i III. Internationalen. Ett flertal representanter från dessa partier är, såsom jag redan omtalat, här till mötes. Vår kommunistiska kongress skall bringa alla ömtåliga frågor till de tyska och franska arbetarnas kännedom. Vår kommunistiska kongress skall i intet fall tillåta någon som hälst brist på ideell uppriktighet och kommer icke heller att i ringaste mån låta pruta på sina grundsatser. Den proletära revolutionens huvudfrågor och grundprinciper måste uppställas klart och skarpt. Vi behöver klarhet, klarhet och ännu en gång klarhet. Vi kommer icke att tillåta, att III Internationalen helt enkelt "blir på modet". De på dagordningen stående frågorna intresserar miljoner av arbetare. Vi kommer att lägga fram våra åsikter om alla brännande dagsfrågor för de tyska arbetarna, för de franska arbetare, som tillhör Franska Socialistiska Partiet. Vi skall *vänta*, tills det överväldigande flertalet av de franska och tyska arbetarna företagit den nödvändiga utgallringen inom sina leder och sedan är beredda att övergå till Kommunistiska Internationalens leder, så att ingen skall kunna komma på den tanken, att dessa partier endast blir en barlast för den Kommunistiska Internationalen, utan att de kommer till oss för att i förening med oss och i gemensamt och endräktigt arbete utkämpa kampen mot bourgeoisin.

Vi har för avsikt att förelägga den här samlade kongressen den Kommunistiska Internationalens blivande stadgar. Vi utgår från det antagandet, att, liksom kommunisterna i sitt eget land för att vinna seger över bourgeoisin framför allt behöver ett centraliserat, starkt, kraftfullt och helgjutet parti, så är detta även fallet och på tiden att gripa sig an med, då det gäller den internationella måttstocken. Vi kämpar mot den internationella bourgeoisin, mot en värld av fiender, beväpnade ända till tänderna, och vi måste alltså hava en internationell organisation av järn, som överallt kan slå ned fienden; en organisation, som i det avgörande ögonblicket måste kunna lämna den största möjliga hjälp åt vilken som hälst av sina trupper det vara må; en organisation, som måste utarbета så kraftiga, elastiska och rörliga organisationsformer som möjligt för att kunna stå fullt rustad mot den fiende, som vi har att bekämpa. Vi anför i utkastet till den Kommunistiska Internationalens stadgar en paragraf ur stadgarna för det I. Internationella Arbetarsamfundet, vars ledare var Marx och Engels. I denna paragraf säger Marx och Engels: om arbetarklassens kamp hittills icke krönts med framgång, så är detta, bland andra orsaker, fallet också därför, att det fattas arbetarna den internationella överensstämmelsen, den strikta internationella organisationen, det ömsesidiga stödet *efter internationell måttstock*. Ja, kamrater, detta är en högst enkel sanning; men vi måste vänta i över 50 år, måste genomgå de fyra årens blodbad och all den skräck, som mänskligheten fått genomleva under sista tiden, för att denna enkla sanning skulle bli tillgänglig icke blott för några få, icke blott för enskilda grupper, utan taga kroppslig gestalt och gå över i blodet hos miljoner av arbetare. Vi är fast övertygade om, att denna idé numera värkligen har blivit massornas egendom. Vi vet, att för att kunna segra över bourgeoisin det är nödvändigt att äntligen *förvärkliga* denna elementära, enkla idé, vilken påpekats av den Första Internationalen, det Första Internationella Arbetarsamfundet, vars traditioner och grundsatser, vi i många punkter tillägnar oss för att oförtövat sätta dem i värket.

Här sitter representanter för Petrograds arbetare och arbeterskor, representanter, som gick i spetsen för upproret under oktober 1917. Till dem säger jag: kamrater, i dag upplever vi i Petrograd en historisk tilldragelse av hög rang. Kommunistiska Internationalens andra kongress har i detta ögonblick gjort sitt inträde på historiens skådebana i och med öppnandet av sina sammanträden. Behåll denna dag i Eder t minne! Vet, att denna dag utgör belöningen för all Eder ståndaktighet och för Eder tappra och rakryggade kamp! Berätta och förklara för Edra barn betydelsen av denna dag! Inprägla i Edra hjärtan denna högtidliga stund!

För våra ögon ligger en fullbordad, i all sin enkelhet storslagen händelse. Vad kan vara mera enkelt: arbetarna från skilda länder sammansluter sig för att avskaka kapitalisternas trädoms-

ok. Och vad kan på samma gång vara mer storslaget? Kamrater, hör Ni icke bruset av segerens vingar? Vår jord skall bliva fri!

Löneslaveriet *skall* tillintetgöras. Kommunismen *skall* segra.

Kamrater, innan jag slutar mitt tal, måste jag erinra Eder om, att inom några månader 50 år skall ha lupit tillända sedan det första stora upproret i historisk tid av europeiska arbetare, ett uppror, som har visat oss och Eder vägen. Jag talar om Pariskommunen. Jag talar om Paris' proletärerers hjältemodiga uppror, vilka oaktat alla svagheter och fel – vi bemödar oss om att undvika dem inskrivit ett gyllene blad i den internationella proletära rörelsens historia, och vilka visat oss den väg, som nu vandras av många miljoner arbetare.

Jag tillåter mig att uttala den förhoppningen, att Pariskommunens 50-årsjubileum också må firas av Sovjetrepubliken Frankrike. (Högljutt, stormande bifall.)

Kamrater, i en artikel, som skrevs omedelbart efter Kommunistiska Internationalens konstituerande kongress, och som bär titeln ”Utsikterna för en internationell revolution”, har jag med något för stor tillförsikt skrivit, att måhända blott ett år skulle förflyta, och att vi efter denna tid redan skulle ha glömt bort, att en kamp om sovjetmakt rasat i Europa, alldenstund denna strid redan skulle vara utkämpad i Europa och flyttats över till andra länder. En borgerlig professor i Tyskland har hängt upp sig på denna fras, och för några dagar sedan fick jag läsa en artikel, i vilken han, citerande detta ställe, skadeglatt anmärker: ”Nå, snart skall den andra kongressen öppnas, det har nu förflutit mer än ett år, och i Europa har det, som det vill synas, ännu icke kommit till en fullständig seger för Sovjetmakten.”

Härpå kan vi med lugn svara denne bildade herr bourgeois: sannolikt förhåller det sig på detta sätt; sannolikt har vi låtit oss ryckas med allt för långt av vår hänförelse; sannolikt och i själva verket kommer icke ett år utan två eller tre år att behövas för att förvandla hela Europa till sovjetrepublik. Men om ni själv är så anspråkslös, och om ni anser ett uppskov på ett eller två år i och för sig vara en så oerhörd lycka, så kan vi blott gratulera er till denna er anspråkslöshet; och vi kan med bestämdhet förutsäga, att vi något år förr eller senare – ännu en god stund håller vi ut – skall ha den Internationella Sovjetrepubliken, vars ledare vår Kommunistiska International skall vara.

Leve arbetarklassen i hela världen! Leve den Kommunistiska Internationalen! (Länge ihållande, stormande bifall.)

Innehållförteckning till tidskriften [Den Kommunistiska Internationalen](#)